

Tidsskrift utgitt av Høyres Studenterforening i Bergen

REFORM

Har Høyre en vei videre?

Høst 2020

Leder

Høyre har definitivt mer å gi!

Det er under ett år igjen til neste stortingsvalg. Partiene er i gang med programarbeid og utmeisling av kjernesaker og strategier.

Høyre er intet unntak, programkomiteen sendte i starten av september sitt programforslag ut på høring i partiorganisasjonen. Samtidig hentet kommentariat og rikssynsere frem manuskriptet fra 2012, da Stoltenberg II hadde sittet i 7 år. Leksen er at etter 7 år med makt går det automatikk i at regjeringspartiene blir styringslei, idéfattig og defensiv. Det er betimelig å spørre om de i det hele tatt har lest lengre enn til side 2 i programutkastet, for derfra og utover er det ingenting som tyder på at Høyre mangler nye ideer og bedre løsninger.

Programkomiteen treffer blink på forslag etter forslag. Et eksempel er utfasing av pressestøtte til store riksaviser, til fordel for distriktsavisene. Det er både god distriktpolitikk og fornuftig bruk av fellesskapets midler. Hvorfor i all verden skal staten betale aviser som Nationen, Vårt land og Klassekampen for å la være å omstille seg og bli med i den teknologiske utviklingen?

Et annet glimrende grep er forslagene om å styrke det lokale selvstyret ved å begrense statens mulighet til å overprøve lokale vedtak. Som tidligere lokalpolitiker har jeg stor forståelse for den motløshet og frustrasjon lokale myndigheter opplever når fylkesmannen trenerer viktige næringsprosjekter uten å ta innover seg den situasjon kommuner er i.

Forslag om å opprette skole-ROBEK og lignende er feilskjær av programkomiteen, og bør tas ut av programmet. Statlig detaljstyring verken har eller bør Høyre ha for vane å drive med.

Senterpartiet og Vedum slår seg på brystet over å være distriktenes parti, men i realpolitikk er det ingen tvil om at Høyre har best distriktpolitikk. Kommunereformen, som programkomiteen helt riktig foreslår å videreføre, er et godt eksempel. Kommunereformen er i realiteten en desentraliseringsreform hvor makt flyttes fra toppbyråkrater i interkommunale selskaper, ned til lokale folkevalgte som kan holdes ansvarlig av velgerne. Den gir kommuner mulighet til å beholde styringen over viktige funksjoner og tjenestetilbud, særlig i en tid hvor kravet til tjenestene vil øke. Senterpartiet vil ha desentraliserte rådhus. Høyre vil ha desentrali-

Redaktør: Daniel Lyngseth Fenstad

Redaksjon: Ivar Fossberg Aulie & Siver Myksvoll-Rannestad

Forside og bilder som ikke er kreditert:
www.unsplash.com

Layout: Daniel Lyngseth Fenstad

Trykkeri: Molvik Grafisk AS

sert makt. Det er det siste som betyr noe.

Frem til våren ligger programkomiteens forslag ute på høring i partiorganisasjonen. Det har allerede kommet mange innspill. Vestland Høgre har for eksempel fått gjennomslag på landsmøtet for forslaget om å skjerpe formuleringen om fjerning av formueskatten. Det viser at det fortsatt er mulig å påvirke hvilken politikk Høyre skal gå til valg på neste høst.

Det har også vi i Høyres Studenterforening i Bergen og Reform tenkt å bidra med. Derfor har vi invitert lokale Høyre-folk og medlemmer til å skrive om hva som skal til for at Høyre skal vinne valget neste høst. Vi har også tatt inn motstemmer fra Senterpartiets Chase Jordal

og Miljøpartiets Josefine Gjerde, samt betraktninger fra våre samarbeidspartier, representert ved Martine J. Baarholm fra Fremskrittspartiet og August Simonsen fra Venstre.

Mens vi i Norge fokuserer på den lange valgkampen, er to eldre menn i USA godt i gang med innspurten. Vi har spurt Minervas Jan Arild Snoen om hva vi bør følge med på i valgkampen og hvordan systemet fungerer. Dét, og spådommer fra våre egne, kan du lese om i midtsidene.

God lesing!

Daniel Lyngseth Fenstad
Redaktør

Er du Reforms nye redaktør?

Redaktør Daniel Lyngseth Fenstad går av etter høstens utgave, og vi søker derfor etter hans arvtaker. Kanskje er det deg?

Reform er et konservativt tidsskrift som første gang ble utgitt i 1963 av vår forløper Bergen konservative Studenterforening. Etter at tidsskriftet lå nede en periode på 90-tallet, har det årlig blitt utgitt siden 2001 og fra 2011 har Reform blitt utgitt hvert semester.

Foruten distribusjon til våre medlemmer, bidragsyttere og venner av foreningen, distribueres bladet også til alle de store utdanningsinstitusjonene i Bergen.

Høyres Studenterforening i Bergen er stolte over å ha vårt eget tidsskrift. Det gir oss mulighet til å sette søkelyset på problemstillinger og tema som er viktig for studenter i Bergen, foreningen og landet for øvrig. Siden hovedvekten av bidragene er fra medlemmer og perso-

ner tilknyttet foreningen, er Reform et lavterskeltilbud hvor medlemmer kan luften ideer og delta i samfunnsdebatten på et nivå de fleste er komfortable med.

Som redaktør leder du arbeidet i en redaksjon du i stor grad setter sammen selv. I fellesskap blir redaksjonen enig om tema for utgaven og hvem som skal tilbys spalteplass. Redaktøren koordinerer arbeidet, følger opp at tidsfrister overholdes og at kvaliteten er god. Arbeidsoppgavene lager du selv, kreativiteten setter grenser.

I tillegg er det et kult verv å ha på CV-en og en veldig interessant erfaring å ha med seg.

Vil du bli redaktør i Reform?

Send søknad til daniel.fenstad@gmail.com innen 1. november. Ny redaktør ansettes av styret i HSB.

Hva skal Høyre gå

Nye ideer og bedre løsninger - igjen!

Kjære leser,

Om et år skal vi igjen overbevise velgere om at de skal velge Høyres valgseddel i stemmelokalet. Etter snart 8 år i regjering, kan dette være vanskelig. Det er viktig at vi har gode politikere som stiller til valg for oss, men enda viktigere at vi har god politikk å vise til.

Høyres Studenterforening i Bergen har alltid vært aktive og engasjerte arbeid med politikkutvikling. Vi har et omfattende politisk program, som dekker mange problemstillinger på forskjellige samfunnsområder; vi har tatt standpunkt til alt fra rovdyrpolitikk til abortloven.

HSB er den største lokalforeningen i Høyres Studenter, og en av de ti største lokalforeningene i Unge Høyre. Vi har bidratt aktivt til politikkutvikling på HS sitt landsmøte, Hordaland Unge Høyres generalforsamling og Bergen Høyres representantskap. Vi har også Blå Liste, som representerer foreningen i Studentparlamentet ved UiB.

Våre medlemmer fortjener honnør for å den innsatsen de har lagt ned i å utvikle ny politikk på ulike plan i Høyre, og for måten de fronter Høyres politikk i media på.

Nå som vi nærmer oss et spennende og viktig stortingsvalg, har Høyre sentralt bedt om innspill på forslaget til partiprogram. Innspillene skal bidra til utvikling av god og bærekraftig politikk, som forhåpentligvis danner grunnlag for ansvarlig styring gjennom Erna Solbergs tredje regjeringsperiode. Det er dessuten den politikken vi utvikler sammen vi skal ta med oss for å overbevise velgere til

Foto: Privat

å stemme Høyre i 2021.

Som alltid har HSB mange gode idéer. Høstens utgave av Reform er dedikert til å la våre medlemmer og venner komme med gode innspill og idéer til Høyres fremtidige politikk. Jeg håper at du som leser vil få gode, nyanserte betraktninger om forskjellige politiske saker fra HSB-medlemmer, lokale Høyrepolitikere, samt engasjerte politikere fra andre partier.

Reform er foreningens innspill til Høyres programkomité. Jeg håper å se igjen noe av dette på landsmøtet våren 2021.

God lesing!

Kaia Bergeland Kjos

Leder i Høyres Studenterforening i Bergen

til valg på i 2021?

Psykologtilbudet i barnevernsinstitusjonene må bedres!

Susanne Ulven Børsum
Politisk nestleder i HSB

Forskning viser at på både nasjonalt og internasjonalt plan har barn og unge i barnevernsinstitusjoner større sannsynlighet for å utvikle psykiske vansker og/eller atferdsproblemer. En NOVA-rapport viser at tidligere klienter av barnevernet oftere er arbeidsledige, uføre eller fullfører studier i mindre grad, samt at de oftere har lavere inntekt enn resten av befolkningen. Dette må vi endre på.

Det er mangel på undersøkelser og studier om psykisk helse i barnevernsinstitusjoner i Norge. Derfor mener jeg at vi må satse mer på å kartlegge psykisk helse blant barnevernsinstitusjonene for å kunne iverksette mer

konkrete tiltak.

Det vi vet fra NTNUs Regionale kunnskaps-senter for barn og unge sin rapport (2015) er at 76 % av barn og unge i barnevernsinstitusjonene hadde forekomst av en eller flere psykiske problemer, hvorav 38 % fikk psykiatrisk hjelp. Dette mener jeg er alt for lite, siden barn og unge i barnevernstjenesten ofte er ekstra sårbare. Det er institusjonenes ansvar å ta tak i barnas utfordringer og hjelpe de som er i en vanskeligstilt situasjon.

Etter norsk lov og FNs barnekonvensjon har barn krav på å få tilstrekkelig beskyttelse og vern mot at deres menneskerettigheter krenkes. Dette innebærer at myndighetene skal fatte tiltak som er nødvendige for forebygging, avdekking, samt oppfølging av ulike forhold. Barneverntjenestens hovedoppgave er å sørge for at barn og unge i en utsatt posisjon får den hjelp og omsorg som de har krav på, tilpasset hver enkeltes behov.

Alle barn er like viktige i Norge, også barn med en vanskelig start på livet. De har krav på å bli sett, hørt og ivaretatt. For å sikre dette er det viktig med et godt samarbeid mellom barneverntjenesten og den psykiske helsetjenesten. Vi må satse på å bedre psykologtilbudet blant barnevernsinstitusjonene. Vi må ha flere psykologer, de må være mer tilgjengelige og ha enda mer kunnskap om psykisk helse blant barn og unge i barnevernsinstitusjoner.

Foto: Privat

Halveringstid for energidebatten

Thomas Myksvoll

Stipendiat og tidl. styremedlem i HSB

Etter syv år i regjering må Høyre vise at evnen og viljen til å tenke nytt fortsatt er til stede. Et politikkområde der dette er mulig er fremtidens energiløsninger. Fremtidens energiproduksjon må møte to utfordringer. Den må være klimavennlig, samt tilfredsstillende verdens stadig økende behov for energi.

Det siste året har vi sett at vindkraftproduksjon har fått vind i seilene, og regjeringen ønsker å satse på utvikling av dette offshore. Det er bra, men vil ikke løse fremtidens energibehov alene. I energidebatten finnes det en mektig energiform som dessverre er blitt oversett: kjernekraft.

Kjernekraft gir fort assosiasjoner til Tsjernobyl og Fukushima, men scenarioene som inntraff disse er tilnærmet null i Norge. Debatten bør derfor ta utgangspunkt i teknologien og kompetansen som eksisterer og som kan utvikles, samt de tilgjengelige ressursene som befinner seg i Norge. Det er for eksempel estimert at et av verdens største

Foto: Privat

forekomster av thorium, en potensiell brenselkilde til fremtidige kraftverk, befinner seg i Telemark. Grunnlaget for å utvikle dette er til stede, man må bare tørre å ta debatten!

Dette bør og skal ikke ses på som en erstatning for fornybare energiløsninger. Det er en lang vei å gå før vi kan bygge kjernekraftverk i Norge, men vi må tørre å satse. La oss vise at Høyre har viljen til å tenke nytt. La debatten være fakta-basert, kunnskapsbasert og åpen. Ingen av oss ønsker at Folkeaksjonen Nei til Kjernekraft vinner kommunevalg i fremtiden. Da risikerer vi at kommunestyrene blir litt for radioaktive.

Ikkje svekk Vinmonopolet

Steinar Aursland

Tidl. organisatorisk nestleder i HSB

Førsteutkastet av partiprogrammet er eit godt utgangspunkt for politikken Høgre skal kjempe for i neste stortingsperiode. Gode og riktige tiltak som å senke avgiftene på produkt som lir av handelslekkasje, og å utvide Vinmonopolet sine opningstider gjer livet enklare for innbyggjarar med ein hektisk kvardag. Forslaget om å auke grensa for kor mange prosent alkohol butikkar kan selje til 8%, er derimot ikkje godt, og eg støttar dissensen som vil stryke dette punktet.

8 % verkar som ei heilt tilfeldig grense, som ikkje er basert på kva drikkar det vil påverke. Dagens grense på 4,7 % er basert på eit kompromiss og er ikkje mykje betre grunngeve, men å auke til 8 % svekker Vinmonopolet, bedrifta med dei mest nøgde kundane i Noreg. Vinmonopolet gjer ein god jobb med å gi drikkefaglege råd, og dei har eit breitt utval som ein kan bestille til heile landet.

Vinmonopolet er òg ei samfunnsmedviten bedrift som oppfordrar til alkoveit og gjer det lettare å velje miljøvenleg.

Den vilkårlege grensa på 4,7 % gjer at bryggeri lagar t.d. pilsnerar rett under alkoholgrensa, som fordrar kompromiss i bryggeprosessen. Dei opphavlege pilsnerane frå Tsjekkia og Tyskland er ofte 5,0-5,5 %, som gir ein fyldigare smak. Samstundes vil truleg fleire støtte lokalt næringsliv, prøve fleire handverksprodukt og drikke for å nyte, ikkje for å bli fulle, når dei har utvalet Vinmonopolet tilgjengeleg, i staden for å berre raske med seg den første og beste sekspakningen med danske halvliterar ein ser.

I staden burde ein vurdert å senka grensa til 2,5%, som på Island, og dermed opna for Vinmonopolfilialar der det elles ikkje var ein marknad for det. Med det hadde ein brakt Noregs mest populære bedrift nærmare fleire folk, ein ville unngått kompromiss i brygginga og folk flest får betre valmoglegheiter når dei handlar alkoholhaldeg drikke.

Tiden er inne for at Norge blir et fullverdig EU-medlem

Johannes Banggren
Internasjonal ansvarlig i HSB

Europa vil møte store utfordringer i fremtiden. Grenseløse utfordringer som vil påvirke Norge i stor grad. Klima, rivaliserende stormakter og polariserte konflikter er eksempler på saker som vi er nødt til å se inn i hvitøyet. Det finnes mange gode forslag på hvordan globale spørsmål skal bli besvart. Nasjonalisme er ikke svaret.

Det er femti år siden Stortinget vedtok at Norge skulle sende inn søknad for medlemskap til EEC (EU). Verden har forandret seg siden den gang. Det har også EU gjort. Fra å være en organisasjon med kun noen få vesteuropeiske land, har EUs medlemmer ekspandert og skapt et bredere samarbeid. Samarbeid man aldri kunne sett for seg bare noen år før. EU har riktignok også hatt gode argumenter på sin side helt fra da Norge sendte inn sin første søknad. Et nært og sterkt europeisk samarbeid, og et formål om å sikre vekst og arbeidsplasser. Dette er naturlige Høyre-standpunkter og jeg må også understreke; gode standpunkter.

Vi lever i en stadig mer polarisert verden, derfor er det essensielt for verdens interesser at det jobbes for mer samarbeid og fellesskap. Det gjelder også nasjonalt. Jeg synes derfor at det er beklagelig at EU-debatten lider av implisitte meninger. Senterpartileders Trygve Slagsvold Vedum mener at EU truer norsk suverenitet. Det er et svært kortsiktig argument. Man burde heller vende på svaret hans, og si; hvis Norge slår sammen noe suverenitet med andre europeiske land, så vil vi få mer tilbake. Vi vil sikre norske interesser ved å samarbeide mer med EU. Om det så handler om oljemangel, større forsvar eller det grønne skiftet.

Den beste løsningen er sjeldent å stå alene. Sammen er vi sterkere. Det er derfor bekymringsverdig at Norge fortsetter å stå alene utenfor det

Foto: Privat

europeiske fellesskapet. Gjennom EØS-avtalen har vi ingen medbestemmelsesrett, noe som vil si at Norge er forpliktet til avtaler vi selv ikke har vært med på å bestemme. Norsk innflytelse ovenfor EU er derfor i dag veldig begrenset. Vi gjør Europa en stor bjørnetjeneste ved å ikke tilby våre erfaringer, meninger og innspill.

Norsk økonomi er dessuten totalt avhengig av Europa. Rundt tre fjerdedeler av all norsk eksport av varer går til nettopp europeiske land. I fjor eksporterte Norge råolje for 248 mrd. kroner, noe som utgjør en fjerdedel av den totale vareeksporten. Denne viktige inntekten vil avta og etterhvert komme til veis ende, det vil si at vi blir nødt til å finne nye løsninger for de tapte inntektene. Vi er nødt til å sikre at det er flere bein å stå på, for det er selve bærekraftigheten til Norges fremtidige generasjoner som står på spill.

Jeg har hørt at det er en tid for alt. Vi har nå hatt en fordelaktig og behagelig tid hele veien fra da det norske oljeeventyret startet for rundt femti år siden. En tid der internasjonalistiske argumenter ikke var tungen på vektskålen. Nå må bittelille Norge tilpasse seg og se etter nye løsninger. Nå er den beste løsningen mer internasjonalt samarbeid, for Norge og for verden.

En forsmak på en var

Carl Christian Grue Solberg

Tidl. HSB-leder og innstilt 1. nestleder i HS

Kompensasjonsordninger for bortfall av inntekter. Utvidede permisjonsregler for permitterte arbeidstakere. Nye grønne strategier med statlige tiltak for å fremskynde det grønne skifte.

Denne våren har Stortinget produsert tiltak for å forsøke å avhjelpe koronasituasjonen på løpende bånd. Mange av tiltakene har antakelig vært på sin plass. Likevel er det på sin plass å lufte en konservativ bekymring over utviklingen.

Reiselivsnæringen og serveringsbransjen er eksempler på to næringer som rammes hardt av smittevernsrestriksjonene. Det vil derfor være naturlig at disse blir kompensert for deres økte utgifter.

Samtidig er dette næringer som uten tvil må gjennom uunngåelige endringer, og kompensasjonsordninger kan bremse denne omstillingen. På samme vis kan utvidede permitteringsregler hindre arbeidstakere å skifte beite. I verste fall kan dette bremse utsiktene for ny økonomisk vekst.

Beskrivelsen ovenfor er forsøksvis rasjonell. Det er en erkjennelse av hvordan mekanismene i markedøkonomien fungerer. Markedøkonomien har skaffet verdenssamfunnet enorme velstandøkninger, og er en garantist for effektiv utnyttelse av samfunnets ressurser. Dessuten sørger den for maktspredning ved at staten får en nyttig motvekt i et fritt og selvstendig næringsliv. På generelt grunnlag bør man utvise varsomhet med å bremse systemets iboende mekanismer.

Norge befinner seg i den første resesjonen siden finanskrisen, den dypeste økonomiske krisen på denne siden av krigen. Det er ingen enkel vei ut av en slik krise. Noen bedrifter vil måtte gå over ende. Noen arbeidstakere vil måtte skifte beite. Faren ved kompensasjons- og støtteordninger er at samfunnet risikerer å bruke våre felles sparepenger på å holde liv i selskaper som på grunn av de endrede forutsetninger ikke lenger har livets rett.

Ikke bare er det dyrt. Å bruke av kapitalen i oljefondet svekker fremtidens generasjoners mulighet til å leve godt av avkastningen, i seg selv en stor betenkelighet for konservative. Det fungerer antakeligvis også dårlig. Det er i alle fall ikke treffsikkert nok til at vi bør ta oss råd til for mange eksperimenter med penger vi låner av våre barn.

Dessuten finnes det grenser for politikk. Ikke alt kan løses med en politisk håndrekning.

Finansdepartementets perspektivmelding har lenge pekt på et økende behov for at norsk økonomi får flere ben å stå på. Etterspørselen etter olje vil på sikt synke. Hvert enkelt årsverk i oljenæringen sikrer per dags dato langt mer verdiskapning enn tilfellet er i noen annen næring. Denne verdiskapningen må erstattes, og det er ikke gjort over natten.

Legger vi i tillegg til økte pensjonsutgifter, lave fødselstall, høy innvandring over tid og generelt store økninger i statens velferdsutgifter, synes behovet for velferdskutt å haste. Å få til en rask hestekur med kutt og moderasjon er nesten umulig i et land med så store verdier på hånden.

slet krise

Dette understreker behovet for å være varsomme med all form for offentlig pengebruk i tiden som kommer, korona eller ei.

Generelt har vi i norsk politikk enormt stor tro på at politikerne kan detaljstyre langt større deler av samfunnsutviklingen enn det som er tilfellet. Dette resulterer for eksempel i en rekke håpløse bevilgninger som er ment å føre til et enda mer produktivt næringsliv.

Det er ingen tvil om at noe av det viktigste vi må gjøre i tiden vi har foran oss er å legge til rette for et innovativt og skapende næringsliv, men verktøyene vi bruker for å oppnå dette i dag er for svake. Det aller mest hårreisende blant mange eksempler er de milliardene vi opp gjennom har brukt på Innovasjon Norge. Ideen bak er det eneste som er mer håpløst enn resultatet.

Innovasjon Norge er ment å sikre næringslivet økt innovasjon og å komme gründere til gode. Bak skranker sitter tidligere byråkrater og avdankede politikere fra fylkeskommunene og avgjør hvilke prosjekter som er verdige tilskudd og støtte. Disse menneskene skal plukke morgendagens børsvinnere. Hadde det bare vært så enkelt.

Et problem vi i Norge har slitt med i lengre tid er kapitaltilgangen. Problemet er sammensatt. Overordnet er problemet at staten sitter på en så stor andel av kapitalen i markedet. Gründere er helt avhengig av finansiering og kapital for å realisere sine prosjekter, og dersom vi ønsker flere vellykkede gründere, vil også behovet for risikovillig kapital bli enda større i tiden fremover.

Et åpenbart tiltak for å avhjelpe denne situasjonen ville være å fjerne den særnorske formuesskatten. Dette ville stimulert til økt privat sparing og styrket konkurransekraften til norske gründere.

”Gründere er helt avhengig av finansiering og kapital for å realisere sine prosjekter, og dersom vi ønsker flere vellykkede gründere vil behovet for risikovillig kapital bli enda større i tiden fremover.”

- Carl Christian Grue Solberg, innstilt politisk nestleder i Høyres Studenter

I stedet har Innovasjon Norge blitt løsningen. Det er ikke mulig å dokumentere en eneste vellykket nyetablering som et resultat av prosjektet, snarere har det blitt en hvilepute for politikerne. Fremfor å lage gode rammeverk, senke skatter og avgifter, har hvor mye man har bevilget til Innovasjon Norge blitt en målestokk for hvor opptatt politikerne er av næringsutvikling.

Prosjektet er talende for norsk næringspolitikk. Vi forsøker å kaste penger på problemene. Et mye bedre og billigere alternativ ville være å bruke penger på grunnleggende gründertiltak som kontorplasser, mindre såkornfond og forenklede regelverk.

Vi har en rekke utfordringer foran oss. For å møte disse på en god måte blir vi nødt til å utvise måtehold ved offentlige utgiftsøkninger, og samtidig holde skatter og avgifter på et så lavt nivå som mulig. På denne måten sikrer vi at bedriftene selv rår over en større andel av de verdiene de skaper, som igjen vil føre til nyetablering av arbeidsplasser og offentlige skatteinntekter.

Det blir også viktig å gjennomgå våre offentlige velferdsordninger for å sørge for at de alltid uten unntak stimulerer til aktivitet og til innsats. Det må alltid lønne seg å jobbe. Av samme grunn blir det viktig å holde inntektsskatten på et så lavt nivå som mulig.

Folk som har falt utenfor systemet må hjelpes tilbake, eldre som kan jobbe må stå lenger i jobb, ungdom som mangler formell kompetanse må få tilbud om aktuelle kvalifiseringstiltak – listen er lang og mulighetene mange. Det eneste som er sikkert er at vi på et eller annet tidspunkt må bremse pengebruken. Da vil det være fornuftig å starte med å gjennomgå de tiltakene vi ikke kan dokumentere at bidrar til økonomisk vekst.

Miljøpartiet Høyre

Kaia Bergeland Kjos
Leder i Høyres Studenterforening i Bergen

Det neste året fram mot valget må Høyre bruke tid på å fremheve hvorfor vi er det beste miljøpartiet.

Forslaget til partiprogrammet inneholdt en rekke gode store og små klimatiltak. Enhver klimaopp-tatt norsk borger bør være begeistret. Selv ven-ninna mi som er ihuga SV-velger lot seg impone-re, særlig av forslaget om å utrede CO2-merking av varer.

I motsetning til partiene som vil innføre «kjøttfri mandag» i studentkantinene og driver med an-nen meningsløs symbolpolitikk, inneholder Høy-res foreslåtte program konkrete klimatiltak, som i tillegg ivaretar hensyn til markedskreftene.

Vi i Høyre har ekte løsninger på ekte problemer.

Selv har jeg vært forkjemper av karbonfangst og -lagring (CCS) lenge, og jeg er glad for å se at Høy-res programkomité har lyttet til medlemmenes innspill om dette.

Skal vi nå målet om å redusere utslipp med 50 % på norsk sokkel, er vi avhengige av å satse stort på CCS i Norge.

CCS går ut på å benytte uttømte oljereservoarer eller andre egnede reservoarer til å lagre CO2 som produseres i industrien.

Nordsjøen har siden 70-tallet vært en gullgruve for Norge. Nå, femti år senere, sitter vi på flere uttømte reservoarer på sokkelen med stort po-tensiale.

Siden uttømte oljereservoarer er porøse, kan større mengder CO2 pumpes inn og lagres i flere hundre, kanskje tusen, år. Samtidig som ugjen-nomtregelig stein hindrer at gassen beveger

seg oppover mot havbunnen, vil CO2-gassen etter lengre tid bevege seg inn i saltvannet, noe som vil gjøre vannet tyngre slik at det holder seg under havoverflaten. Til slutt vil en irreversibel kjemisk prosess føre til at resterende CO2 binder seg til mineraler i steinen i havbunnen. Sum-men av disse prosessene er at vi aldri igjen vil se CO2-gassen som produseres i industrien. Dette vil spare tonnevis med CO2-utslipp i året.

I Norge sitter vi på fagkompetanse i verdensklas-se innenfor energisektoren, og det er helt nød-vendig at politikere legger til rette for at aktørene i industrien får utvikle teknologien vi trenger for å realisere karbonfangst og -lagring på norsk sokkel.

Nå har regjeringen lansert «Langskip», hvor Norcems sementfabrikk vil motta nesten 17 millioner kroner av staten for å transportere og lagre CO2 som produseres ved fabrikkene, i hav-bunnen utfor Vestland. Det er Northern Lights, et samarbeidsprosjekt mellom norske Shell, Total og Equinor, som står for transport og håndte-ring. Dette er et glimrende eksempel på hvordan ulike aktører i energisektoren kan samarbeide om klimaprojekter. Målet må være at dette blir lønnsomt, slik at private aktører får insentiv til å fortsette med det.

Langskip vil også åpne for flere arbeidsplasser og vekst. God klimapolitikk skal være gunstig både for kloden og næringen. Langskip er et godt eksempel på dette.

Det som er viktig er at vi ikke klapper oss på skulderen for god innsats og sier oss fornøyd med dette. CCS har stort potensial i Norge, men det holder dessverre ikke med én investering. For å realisere potensialet må vi fortsette å satse. Jeg håper at Høyre går inn for en storsatsning på CCS videre, for å vise næringslivet at vi spiller med lag på dem, og at vi har den beste miljøpolitik-ken.

Høgre er meir enn klar for fire nye år

Lise-May Sæle

Fylkestingsrepresentant for Vestland Høgre
Hordaland UHs kandidat til Stortinget

Vi nærmar oss det åttande året med Høgre i regjering og Erna som statsminister. Det er ei god og passende tid for å sjå tilbake, men kanskje desto viktigare å rette blikket framover og ikkje gå tom for handlekraft, levere på hjartesakene våre og halde fram med å drive den politikken som set enkeltmennesket i førarsetet. Gløym Gerhardsen, Brundtland og Willoch, vi er i Ernas epoke og ho kan bli historisk endå ein gong og då er det historisk med stor H.

I 2012 og gjennom 2013 før valnatta fann Venstre, KrF, Høgre og FrP saman og tok til med å prate om det borgarlege prosjektet. Kristin Clemet, med fleire, ivra for å sjå at det skulle realiserast. Ein stod støtt og klarte å snakke om hovudfokusområda ein ville samlast om. Sjølv om ein ikkje var einige i alt, var det konsensus rundt at desse fire partia ville ha nokre grunnpilarar ein kunne styre Noreg støytt og trygt med framover. Det skulle vere tufta på fridom, ein mindre inngripande stat, men det var eksempelvis heller ingen tvil om at det skulle byggast veg og asfalten skulle rulle utover Noreg – gjerne via offentleg-privat samarbeid (OPS). Slik var det også med fritt behandlingsval. Systemet skulle ikkje stoppe opp, ein skulle heller trekkje til seg alle hender, anten offentleg, privat eller ideelle, for å sørge for at landet gjekk framover. Fleire tusen stod i helsekø og 1 av 3 elevar fullførte ikkje vidaregåande opplæring ved inngangen i 2013. Det var tydeleg, i fare for å bli for subjektiv, at Noreg i september for sju år sidan rett og slett trengte nye idear og betre løysingar.

Likevel skal vi ikkje seie at Noreg er perfekt og at ingenting kan bli betre, men ein ser samtidig at vi står ovanfor andre utfordringar enn kva vi gjorde i 2013. Fråfallet i skulen er redusert, vegar er bygd, ein har letta på avgifter og skattar for å stimulere til vekst i næringslivet, og fokuset på forskning, innovasjon og teknologi har vore stort. Vi står midt oppe i ein pandemi, og svært få kunne predikert at 2020 skulle bli slik. Dermed vert det kanskje tydelegare kvar fokuset må ligge framover. Hovudprioriteringa må vere at veksten skjer i privat sektor, og ikkje i det offentlege.

Foto: Kristian Sweeney, Foto NHHS

Utan at ein kontinuerleg skapar arbeidsplassar og sikrar at folk har ein jobb å gå til kvar dag og skatteinntekter sikrast, vert styringsgrunnlaget magert.

Forslag til nytt program for Høgre vart lagt fram måndag 7.september og leiar for programkomiteen, Linda Hofstad Helleland, poengterer at fokuset skal vere å skape meir og inkludere fleire gjennom arbeid, utdanning og elles i samfunnet. På den andre sida bankar klimautfordringane alvorleg høgt på vår eiga ytterdør og det er ikkje noko alternativ og ikkje ta det på alvor. Utsleppa må utvilsamt ned og ein må halde fram med omstillinga i å leggje samfunnet over på det grønne sporet. Det er ikkje berre ei spesifikk næring som kan redde oss frå desse utfordringane, men at ein på alle nivå i samfunnet tek ansvar for å få utsleppa ned. Då kan det ikkje løne seg å forureine. Samstundes skal vår framtidige velferd sikrast ved å gjere velferdsstaten endå meir berekraftig, og ein veit at dette inneberer at fleire kjem seg inn på arbeidsmarknaden og står lenge i arbeid.

Det gjev meg ei god kjensle å sjå i retrospekt på åra i regjering. Eg meiner vi har levert på sakene og hovudprioriteringane vi formidla i 2013. Det gjer meg stolt. Vi har ikkje tid til å bremse opp, men utviklinga og eit offensivt Høgre må halde fram med å levere, tenkje nytt og vere eit trygt styringsparti for å halde fram med å skape Noreg på sitt aller, aller beste.

Presidentvalget på 1-2-3 med Jan Arild Snoen

For å hjelpe våre lesere å forstå det amerikanske valgsystemet og det spesielle ved høstens valg, har vi spurt journalist i Minerva, forfatter og USA-ekspert Jan Arild Snoen om hjelp. Han er aktuelle med bok om Trump og bakgrunnen for at han kunne vinne i 2016.

Kan du kort forklare det som skiller det amerikanske valgsystemet fra det norske?

USAs topartisystem og enmannskretser gjør valgene mer personrettet. I Norge bestemmer partielitene hvem som får stille til valg for dem, i USA langt bredere velgergrupper. På den annen side er det i USA svært viktig å ha enten egne penger eller evne til å samle dem inn for å lykkes.

Valgsystemet med enmannskretser og relativt svake partiorganisasjoner gjør at person blir viktig, og slik har det alltid vært. Faktisk enda mer tidligere, da partiene var mindre ideologisk konsistente.

Hva er en vippestat og hvorfor er de så viktige?

I de fleste statene er det klart på forhånd hvilket parti som vinner. De andre – for tiden et drøyt dusin, kalles vippestater. Det er der valget avgjøres.

Tre industristater – Wisconsin, Michigan og Pennsylvania avgjorde valget i 2016 med svært knapp margin. De er viktige også i år, sammen med den evige vippestaten Florida, samt Arizona, som er ganske ny på listen og denne gangen kan gå til demokratene, og Minnesota, som Trump var nær ved å ta i 2016.

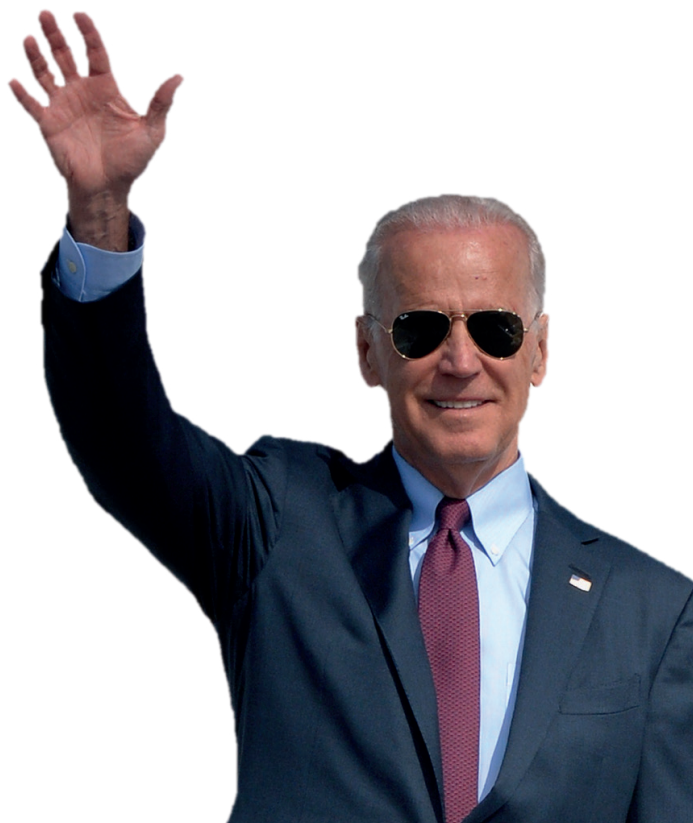
Har du tre ting man spesielt bør holde et øye med på valgnatten?

Valgdagsmålingene har en tendens til å overvurdere demokratene. Poststemmer, som det blir mye av i år, telles sent, og vil favorisere demokratene. I opptalte stemmer vil derfor Trump trolig lede, selv om han skulle tape til slutt. Se etter analyser som forsøker å spå utfallet når post- og andre forhåndsstemmer er inkludert. Blir det jevnt, vil ikke resultatet være klart på valgnatten.

Hvordan vil måten folk stemmer på være annerledes dette valget og hva handler bråket om USPS om?

Korona-pandemien gjør at alle stater nå legger til rette for post-avstemning, og mange, særlig demokrater sier at de vil benytte seg av muligheten. Trump sier at dette åpner for valg-

Foto: AFP/Getty Images

fusk, noe det er lite grunnlag for å tro, da dette systemet har vært brukt i mange stater også tidligere. Et reelt problem er at stemmene telles opp sent, og at en større andel vil bli forkastet, enten fordi velgeren gjør feil, eller fordi stemmesedlene ankommer valgmyndighetene for sent. Demokratene mener at Trump og den Trump-utnevnte sjefen for Posten vil bevisst sabotere og forsinke. Det er det spinkelt grunnlag for å tro.

Hva er partienes budskap og strategi for å vinne valget? Hva sier de ulike strategiene om den politiske situasjonen i landet?

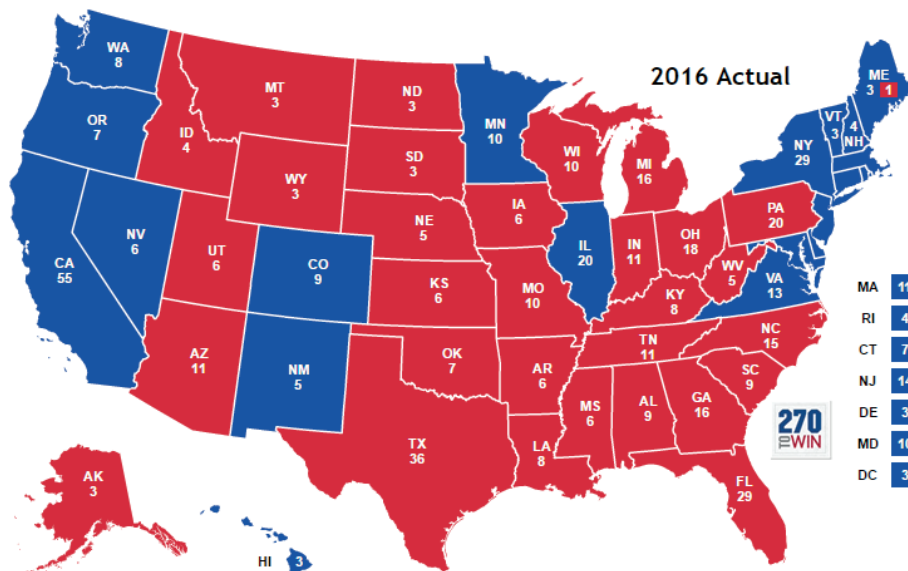
Trump's første budskap er at det gikk bra med USA, særlig økonomien før pandemien, at han ikke har noen skyld i det siste, og at det nå går rett oppover igjen. Hans andre budskap er at Biden er en nikkedukke for ytre venstre, og vil gjøre USA ugjenkjennelig og sosialistisk. Lov og orden vil bryte sammen.

Bidens opprinnelige budskap var å gjøre USA normalt igjen, etter Trump som setter folk opp mot hverandre. Nå legger han til at det trengs en radikalt ny kurs, i kjølvannet av pandemien, politiets oppførsel og opptøyene.

Under Reagans tid som president sto Det republikanske partiet for en økonomisk politikk som fortsatt hylles av mange på høyresiden både i USA og i Norge. Hvordan har GOP og særlig den økonomiske politikken endret seg fra Reagans tid til under Trumps ledelse?

Noe er felles, som

Foto: Erin Scott/REUTERS

ikke bare Trump, og reduserte dermed seg selv til en del av demokratenes kampanje.

*Tror du vi får en October Surprise også i år?
Hva bør vi forvente oss av skitne knep?*

Overraskelser er per definisjon vanskelig å forutse, men det pleier å skje etter eller annet på slutten. I et jevnt valg kan det være utslagsgivende. Begge kampanjene er trolig etter eller annet på lur for å sverte den andre kandidaten. Det drives allerede omfattende løgn-propaganda fra Trump-leiren, og demokratene er heller ikke uskyldige.

Russerne forsøkte å påvirke i 2016, men deres trollfabrikker på nettet hadde marginal betydning. Lekkasje fra dem via Wikileaks kan ha hatt en viss betydning, fordi de bygget opp under bildet av Clinton som arrogant og elitistisk. Russene, og trolig også kineserne, vil forsøke seg igjen, mest for å undergrave

troen på det amerikanske demokratiet, men også for å støtte Trump.

Vi har hørt at du er en ivrig gambler, hvor vil du råde våre lesere til å plassere pengene?

Etter min mening er Trumps sjanser grovt overvurdert hos bookmakerne nå – de gir ham omtrent samme sjanse som Biden når dette skrives, i starten av september. Det betyr ikke at Biden er sikker på å vinne, men en klar og stabil ledelse på meningsmålingene gjør ham til favoritt.

Formynder-regjeringen vi sliter med her i landet forsøker å gjøre det vanskelig å spille, men litt googling gir dere noen muligheter. Jeg vil legge inn et godt ord for markedsplassen Betfair, som fikk Queen's Award for Enterprise både i 2003 og 2008. I Norge ville gründerne blitt buret inne.

Foto/bilde: Dreyer forlag / Snoen

Trump-sjokket består av fire deler: Noen lange linjer som bereder grunnen for Trump, hvorfor han vant i 2016, hvorfor han kan vinne (eller tape) i 2020, og hva som skjer etter valget, avhengig av utfallet. Den er tungt basert på valgforskning og data. Boka er tilgjengelig hos bokhandlerne, men ta gjerne kontakt på jas@minerva.no og kjøp et signert eksemplar fra meg.

Ivars politikkquiz

1. Hvor mange valgmenn kreves for å vinne et presidentvalg?
2. De fire største delstatene etter folketall sender også flest valgmenn, hva heter disse?
3. I år er det også valg til en del seter i kongressen, hvor mange folkevalgte er det i senatet og representantenes hus?
4. Donald Trump og oljefondssjef Nicolai Tangen har studert ved samme handelshøyskole, hva heter denne?
5. I dag er både Biden og Trump kritikere av den amerikanske invasjonen av Irak, men hvordan stilte kandidatene seg før invasjonen i 2003?
6. Trumps formue er antatt å være 3,1 milliarder dollar, er han med det te inne blant de 100 rikeste i USA?
7. En viktig vippestat i årets valg er også den staten der det bor flest norskamerikanere, hvilken?
8. I hvilken by foregår den amerikanske versjonen av The Office, som også er byen Joe Biden ble født?
9. Hvilken by er den mest folkerike i USA?
10. Hvilken stat er den minst folkerike i USA?

Borgerlig samarbeid

Står den borgerlige borgeren for fall?

Martine Jordana Baarholm
Fylkesformann i Vestland FpU

Året 2013 markerte starten på et borgerlig eventyr. De rødgrønne hadde mistet makten og måtte nå forlate regjeringskontorene etter 8 år ved makten. For Fremskrittspartiet var dette første gang siden partiet ble stiftet i 1973 at de tok del i en regjering og fikk vist seg som et styringsparti. Lite visste man da, at man i 2017 skulle gjenvinne tilliten og holde de rødgrønne borte fra regjeringskontorene. Det er nå 7 år siden dette eventyret startet. Det begynte med to partier rundt kongens bord, ledet av Erna Solberg. Kort tid etter fulgte Venstre med inn i regjering, etterfulgt av Kristelig Folkeparti.

Hva har disse to periodene ført til? Vi hører fortsatt ramaskrik fra venstresiden om «skattelettelser til de aller rikeste», Norge som forfaller og en velferdsstat som vil gå i grus. Så velger jeg å stille spørsmålet, har noen av de tingene skjedd? Svaret er nei, dette stemmer ikke. Norge fikk endelig en smak av alt det gode en borgerlig politikk førte med seg. Folk fikk mer igjen av sine egne penger, gründervirksomheten blomstret og ikke minst har veiene i Norge fått en reell oppgradering. Det ble endelig en slutt på at statens skattesugerør fulgte oss til graven, arveavgiften, eller dødsskatten, ble fjernet. For er det noe som er sikkert, er det at sosialistene alltid vil finne en ny måte å få tak i folks penger på, og det kan bare en borgerlig regjering forhindre.

Veien videre for de borgerlige er nok i realiteten smal. For å kunne sikre et borgerlig flertall er en avhengig av at i hovedsak ett av tre scenarioer utspiller seg.

Foto: Privat

Det første er at Høyre og Fremskrittspartiet klarer å oppnå et flertall, med Venstre og KrF som støttepartier. Det andre er en flertallsregjering med Høyre, Fremskrittspartiet, Venstre og KrF, hvor de to sistnevnte partiene gjør et bedre valg enn det de siste meningsmålingene viser.

Det tredje, og minst realistiske av de nevnte, er en koalisjon med Høyre, Fremskrittspartiet og Senterpartiet. Forutsetningen er at Senterpartiet ser sine opprinnelige borgerlige røtter og at de tre partiene evner å finne enighet om blant annet sentraliseringspolitikken og landbrukssubsidier.

I januar 2020 forlot Fremskrittspartiet regjeringen. FrP følte rett og slett at de ikke fikk nok gjennomslag for sin politikk. FrPs uttrekken av regjeringen førte til store omrokkelser i rekkene og etterlot noe jeg vil kalle et tomrom i den borgerlige regjeringen. Noe av det viktigste en kan ta med seg inn i et nytt borgerlig flertall er i mine øyne et sterkt Fremskrittsparti sammen med Høyre. Fremskrittspartiet var tydelige etter sitt landsstyremøte i september på at de ikke ønsker å støtte en regjering de selv ikke er en del av.

Er det noe som er sikkert, så er det at valget i 2021 kan by på store utfordringer for folk flest, dersom de borgerlige må forlate regjeringskontorene.

Sperregrensespøkelset

August Simonsen

Bystyrerepresentant i Bergen for Venstre

Foto: Privat

I skrivende stund er det ett år igjen til stortingsvalget i 2021. For oss i Venstre betyr det at vi nok en gang må stille oss selv spørsmålet: Hvordan skal vi komme over sperregrensen?

Det er nok ikke bare på partikontoret på Venstres hus at dette spørsmålet vil stå øverst på whiteboarden de kommende 12 månedene. Rødt, MDG, KrF og Venstre vaker alle rundt sperregrensen. Valget kommer til å bli et rotterace. Mye tyder på at hvilke partier som klarer å komme over fire prosent vil avgjøre om vi får fire nye år med en statsminister som skarrer på r-ene eller ikke.

Min løsning for Venstre er at vi må bygge en tydeligere profil. Dette høres kanskje ikke revolusjonerende ut. «Vi må bli tydeligere og flinkere til å kommunisere egen politikk», er tross alt standardsvaret til alle politikere som kommenterer dårlige meningsmålinger. Så la meg utdype.

Vi Venstre-medlemmer må synliggjøre at vi er et liberalt parti som konsekvent kjemper for frihet for alle. Vi må vise at det finnes en liberal tråd som knytter de ulike hjertesakene våre sammen.

Venstre er et liberalt parti. Det er det som skiller oss fra alle de andre partiene. FrP har kanskje en liberal alkoholpolitikk, KrF har en liberal flyktningpolitikk og SV og MDG har en delvis liberal bioteknologipolitikk, men det betyr ikke at de er liberale partier. Det betyr bare at de har enkelte liberale standpunkter.

Det finnes bare ett parti i Norge som bygger politikken sin på en helhetlig, liberal ideologi: Venstre.

Selv de som ikke følger særlig med på politikk har trolig fått med seg at Rødt er for økte skatter, Ap er for arbeidere, MDG er for en radikal klimapolitikk, SP er mot sentralisering, Høyre er for næringslivet og FrP er mot innvandring og bompenger.

Hva så om du spør gjennomsnittsnordmannen hva han forbinder med Venstre? Her vil du trolig kunne få mange ulike svar. Kanskje nevner han at Venstre er opptatt av klima, elbiler, skole, gründere, ruspolitikk, flyktninger, personvern eller liberale verdier. Dette er et symptom på at Venstre mangler en klar, enhetlig profil.

Derfor må Venstre jobbe for å spisse den liberale profilen. Flere må få med seg at Venstre er for frihet. Frihet for alle.

Problemet er ikke nødvendigvis enkeltsakene. Det jeg savner er at vi klarer å knytte enkeltsakene sammen med en ideologisk overbygning, slik at folk forstår at det finnes en helhetlig, sammenhengende idé bak politikken vår.

«Frihet for alle» kan brukes til å forklare så godt som alle saker som er viktige for Venstre-folk: Hvorfor er Venstre for fritt skolevalg, søndagsåpne butikker og eggdonasjon? Fordi vi vil gi hver enkelt mer frihet til å bestemme over sitt eget liv. Hvorfor er det viktig for Venstre å kutte klimagassutslipp? Fordi vi er opptatt av friheten til fremtidige generasjoner. Hvorfor er Venstre for å gjennomføre en rusreform? Fordi vi er opptatt av å gi mer frihet til de som sliter. Eksempelene er hentet fra ulike samfunnsområder, men den ideologiske begrunnelsen er den samme.

Målet mitt er at du skal kunne stoppe hvem som helst på gaten og spørre «Hva er egentlig Venstre opptatt av?», og at de med den største selvfølgelighet svare at «Venstre er opptatt av frihet for alle».

Klarer vi det, vil Venstre være kvitt sperregrensespøkelset for godt.

Motstemmer

Å skyndte seg langsomt ut av klimakrisen

Josefine Gjerde

Politisk rådgiver for Byråd for kultur, mangfold og likestilling i Bergen, Mdg

Klimakrisen krever grunnleggende samfunnsendringer i et voldsomt tempo. Som et konservativt parti, med en motstand mot raske kursendringer, er det vanskelig å ta Høyres engasjement for klima og natur på alvor. Lite har blitt gjort av dere i Høyre de siste årene. Så spørsmålet er da; kan Høyre stanse klima- og naturkrisen?

Heldigvis krever flere og flere norske velgere at partiene skal levere god klimapolitikk. I lokalvalget i 2019 var klimasaken den viktigste for norske velgere. Når velgerne begynner å kreve politikk som faktisk kutter utslipp, må partiene på banen.

Kampen mellom Høyres konservative natur og iboende motstand mot radikale endringer, og ønsket om å gjøre det riktige for kloden, kan virke umulig å kombinere. Men med et enormt kommunikasjonsapparat og en skamløshet som finnes i få andre partier, har Høyre jobbet dedikert for å overbevise

Foto: Privat

velgerne om at de sitter på løsningene for løse klimakrisen - og velgerne tror dem. I Valgundersøkelsen 2017 var det kun Miljøpartiet De Grønne som hadde større troverdighet i klima- og miljøspørsmål enn Høyre.

Så lenge jeg har vært ungdomspolitiker, har jeg møtt representanter fra Unge Høyre som er drillet i oljeargumentasjon. At Nike vil bare produsere flere sko om Adidas slutter å produsere dem, er tydeligvis et solid argument for å fortsette å drille i norsk sokkel. Norsk olje og gass er verdens reneste, og som om ikke det er nok har selv FNs spesialrapport om klima lagt frem et scenario hvor fossile energikilder være en viktig del av energimiksen i de neste tiårene. Dog vil det scenarioet kreve mer CO2-fangst og lagring enn vi vil klare, men vi hopper over det med liten skrift.

Men karbonfangst er uansett ikke et problem for høyrefolk. I februar i år foreslo et utvalg i Høyre å endre naturmangfoldsloven, for å kunne plante Sitkagran og andre tretyper med stor evne til å fange CO2. At Norge bruker mye ressurser på å fjerne svartelistede arter som Sitkagranen, for å hindre spredning av arten og dermed ødeleggelse av økosystem, er ikke så viktig. Klima er jo tross alt viktigere enn natur, hva nå enn det betyr.

Heller ikke monsterveiprosjektet Hordfast slipper unna grønnvaskingen. Høyrefolk har lenge argumentert for broen over Bjørnafjorden og det hotteste, nye argumentet er at Statens Vegvesens beregninger sier at prosjektet faktisk gir en klimagevinst. Et prosjekt som omtales som det største naturinngrepet i moderne tid er faktisk bra for kloden! Det erstatter flyreiser mellom Bergen og Stavanger, og får flere til å kjøre el-bil mellom vestlandsbyene. Ja, Hordfast er jo faktisk et klimaprojekt! For ikke å snakke om de gamle dieselferjene som endelig kan pensjoneres på Stillehavsstrender.

Eneste problem er at FNs naturpanel mener

naturkrisen er like alvorlig for oss, dyr og natur, som klimakrisen. Hovedårsaken er nedbygging av natur. Om det er veiprosjekter, villa i strandsonen eller industri - vi mennesker må ta mindre plass. Dette argumentet ser det ikke ut til at Høyre forstår, når de argumenterer for byspredning, gigantiske motorveiprosjekter og stadig flere hyttefelt i fjellheimen. Det kan virke som at de eneste gangene høyrefolk faktisk forstår at naturen trues av menneskelig bebyggelse, er når gamle trær i villastrøk trues fordi grønne politikere vil bygge sykkelvei.

Ved første øyekast kan Høyres løsninger se gode ut. At norsk olje- og gasser er ren og nødvendig, er et argument jeg gjerne skulle kjøpt. Det sikrer jo tross alt arbeidsplasser og gir penger i statskassen. Dessverre er verden litt mer komplisert enn det. Faktumet er at verdens klimagassutslipp må halveres i løpet

av dette tiåret. EUs klimapolitikk vil gjøre norsk olje og gass overflødig innen kort tid. Og all olje er skitten når den brenner.

Jeg sliter med å tro at Høyre faktisk forstår hvor dårlig tid vi har i møte med klimakrisen. Spørsmålet er om det er viljen eller evnen det står på. For et konservativt parti som Høyre velger som regel å peke på løsningene som krever minst mulig endring fra status quo. Dessverre fungerer det dårlig å skyndte seg langsomt ut av klima- og naturkrisen.

En radikal kursendring er det eneste som kan redde oss fra klimakrisen og økologisk kollaps. Høyre forstår det kanskje ikke, men la det ikke være noen tvil; Kommunikasjonsfolkene til Høyre vil få oss til å tro at de kjempet for å stenge oljekranene hele tiden, når vi skåler inn det nye århundret i 2100.

Kor e alle konservative hen?

Chase Alexander Jordal
Nestleder i Bergen Senterparti

Etter snart 8 år i regjering så tror jeg det nå er betimelig å spørre enhver høyrevelger, som måtte anse seg selv som tilhenger av et konservativt verdenssyn, hvor det er blitt av den konservative politikken til Høyre? Hva har dem med et konservativt hjerte egentlig fått ut av snart 8 år med Jern Erna som landsmoder?

Ja, regjeringen har selvsagt hatt sine seiere, den har utvilsomt hatt en klar påvirkning på landets utvikling i løpet av årene under ledelsen til Høyre. Men i mitt syn så har perioden vært dominert av reformer for reformens skyld (hvor mange i politiet ønsket egentlig politireformen?) og billige folkeligliberale seire til FrP. Hvor er de konservative seirene?

Enkelte veldrillede høyrepolitikere vil selvsagt forsvare disse reformene og liberaliseringene med det gamle og innholdsløse slagordet om at vi må «endre for å bevare». Vær så snill, dropp denne frasen. Den kan brukes til å forsvare omtrent hva som helst

av politiske endringer og kan knapt kalles en konservativ tanke.

Uansett, i løpet av disse årene, hvilke konkrete konservative seiere har Høyre i regjering egentlig klart å levere? Man kan selvsagt peke på den såkalte «innstrammingen» i abortloven som en slags seier for de konservative, men en seier var det nok ikke. Statens politikk vedrørende fosterreduksjon ble tross alt først liberalisert (til protester fra Senterpartiet og KrF), før den så ble strammet inn igjen for å lokke KrF inn i regjering.

Annet enn denne «seieren», hva har de konservative fått igjen for Høyre-regjeringen? Tapene tror jeg nok at har vært flere. Enkelte eksempler kan være liberaliseringen av bioteknologiloven, spørsmål knyttet til endring av juridisk kjønn, og det at vi nå under en konservativ regjering faktisk drøfter det å liberalisere flaggloven. Hvor er den nasjonale eller den konservative karakteren her?

Jeg tror at det fremdeles bor gode konservative krefter i partiet Høyre. Det er klart at det

finnes ulike former for konservatisme, og at ingen alene har eneretten på å definere hva som er god konservativ politikk og hva som ikke er det. Men at det i det minste kan være noen andre konservative impulser enn liksomkonservatismen til Thatcher, som kan få livets rett i Høyre, håper jeg å se mer av fremover. Jeg håper at disse kreftene styrkes, og at Høyre igjen blir et noe mer gjenkjennelig konservativt parti, fremfor at de forsøker å utkonkurrere Venstre hva gjelder det å være å dyrke verdiliberal politikk.

Det skal selvfølgelig sies at det finnes mange ulike typer konservatisme, og at min kritikk av Høyre åpenbart kommer fra et ikke-nøytralt standpunkt. I Norge har vi en rekke forskjellige partier som alle tangerer ulike strømninger av konservatisme. KrF med dens verdi- og kristenkonserervative grasrot, Høyre har dens grunnmur i en engelskkonservativ Burkiansk-tradisjon (liten stat, markedsvennlig og forsvarer av høykulturen), Senterpartiet med dens agrar og bygdekon-

servatisme (finnes det andre landsmøter enn Senterpartiet sine hvor folk danser gammaldans til hardingfele?) og sist men ikke minst landets parti med janusansikt, Frp, som på strevsomt vis kombinerer klare nasjonalkonservative trekk med en hard liberalisme på grensen til det libertarianske.

Disse ulike konservative strømningene burde styrkes, alle som en og uavhengig av parti. Det er noe enhver konservativ er tjent med. Jeg håper at unge konservative kan bli flinkere til å dyrke de konservative særtrekkene ved sitt parti. At vi kan bli modigere og bedre til å kjempe de konservative kampene, også når det innebærer å gå mot strømmen ved å være for tilsynelatende upopulære saker. Dersom vi blir dyktigere til dette så vil vi kunne se enda flere konservative seire, enten vi har en statsminister som heter Solberg, eller en som heter Slagsvold Vedum.

Hvordan få studentene til å bli bergensere?

Harald Victor Hove
Gruppeleder i Bergen Høyre

Alle tenkelige problemer skulle løses da Arbeiderparti-byrådet i Bergen leverte Studentmeldingen 2020. Slik ble det ikke. De kunne ha levert et veikart til hvordan Bergen skal bli en studentby man også vil bo og jobbe i etter endt utdanning. Isteden fikk vi et dokument så dårlig at det ble sendt tilbake. Høyre har større ambisjoner for Studentbyen Bergen.

Vanligvis starter enhver diskusjon om studentpolitikken med en kamp om tiltakene. Risikoen er stor for at visjonene strander, fordi ansvaret for studentene er flytende og finansieringen som regel i det blå.

For å heve kvaliteten på Studentbyen Bergen
Reform // side 20

har Høyre tre grep: i) Ta ansvar for studentene, ii) bedre finansiering gjennom folkeregistrering og iii) få studentene til å bli.

Ta ansvar for studentene

Kommunene har en vag tolkning av sin rolle og sitt bidrag til høyere utdanning. Det er flere grunner til dette. En av de er ansvarsstrukturen, med nasjonal organisering og lokal plassering.

Alt for ofte kommer dette til uttrykk i en form for etat-lignende klapp på skulderen, kombinert med noen mumlende formuleringer som drukner i sitater om bærekraftmål og livet i havet. Resultatet er at det ikke lenge blir en selvfølge Bergen som utdanningskommune å reise seg opp og ta ansvar. Helt konkret betyr det:

- at vi trenger mer kapasitet på helsestasjon for unge, og her må kommunen bidra til en egen helsestasjon for studentene med både tilbud om hjelp med fysiske og psykiske problemer.

- at vi bygger flere studentboliger med Sammen som supplement til et godt privat boligmarked, men da må kommunen stille med rimelige tomter.

- At kommunen som regionens største arbeidsplass tar inn flere traineer og praktikanter i ALLE deler av kommunens virksomhet; jusstudenter fra UiB til byggesak, økonomistudenter fra NHH til budsjettseksjonen, ingeniørstudenter fra HVL til eiendomsseksjonen – kort sagt; hele utdanningsmiljøet må få sin praksis i kommunen.

- At studentkulturen anerkjennes som et viktig bidrag til at kulturbyen Bergen er Nordens ledende kulturby, og da må vi bidra med støtte og forsterke koblingspunktene mellom det profesjonelle kulturlivet og studentkulturen i byen vår.

- At studentdemokratiet får sin plass i en nyrenovert villa tilknyttet Kvarteret, godt hjulpet av en kommune som sier ja til byggesøknader fra UiB, ikke nei, dette ble vanskelig gitt!

Foto: Hans Jørgen Brun

Hva med korona? De underliggende problemene ligger der fortsatt, bak en tåke av nyheter om smitteutbrudd blant studenter og raveparty i huler som akkurat er så tett at det bare virker som om de er forsvunnet. Vi må derfor aldri tillate oss å ignorere problemer studentene møter i hverdagen, enten det er på lesesalen eller med psykisk helse. Tvert imot kan disse også henge sammen med pandemien. Mange studenter har fått hverdagen snudd opp ned. Særlig hører vi om at det er tøft for våre nye studenter som flyttet til Bergen bare for å se fadderuken falle fra hverandre.

Det burde være en selvfølge for Norges nest største by å gjøre mer en bedre studentby. Vi trenger en studentpolitikk mer håndfast enn en glassmanet, derfor vil Høyre at Bergen skal ta større ansvar for studentene.

Bedre finansiering med folkeregistrering

Dersom noen hadde foreslått å kutte i stipendet ville det ha blitt ramaskrik. Med god grunn. Dette skjer imidlertid allerede, vi kaller det bare noe annet.

Folkeregistrering er en magisk øvelse som utløser penger til den kommunen som får en ekstra innbygger. Å være tilflyttende student uten å bytte folkeregistret adresse er som å være EØS-land i EU-parlamentet: Du blir stående å se på mens andre styrer over ting som angår deg, din gamle kommune beholder pengene for deg og du kan glemme å stemme i den nye.

Parallellen til slagordet «no taxation without representation» fra den amerikanske revolusjonen, er påfallende. Det er den samme ordningen som gjør at studenter hvert år blir snytt for mange goder og tusenvis av kroner. Selv etter sammenslåingen er rundt halvparten av norske kommuner fortsatt under 5000 innbyggere. Det manes vanligvis til stor motstand når små kommuner står i fare for å miste lokalsykehus eller nærskolen. Her kan det være noe å lære.

For dersom studentmassen i Bergen var organisert i en egen kommune ville det kanskje ha vært mer opprør i det som ville vært en av de desidert største kommunene i Vestland. Men det er ikke noe fakkeltog i Bergens gater til opprop for likebehandling av byens 35 500 studenter. Dessverre, nært sagt. For det er nok av problemer å ta tak i.

Høyre vil få på plass en incentivordning for å få flere studenter til å melde flytting til Bergen. Enten det er i form av et gratis aktivitetskort eller noe annet, så skal studentene tjene på å flytte hit. I tillegg er det positivt for kommunen, som vil få økt handlingsrom til å ta ansvar for flere studentaktiviteter.

Få studentene til å bli

Bergen har noen av blant Nordens fremste mediemiljøer lokalisert på Nygårdstangen. Vi har cluster innenfor hav som er ledende internasjonalt. Likevel er det for få av studentene som bosetter seg i Bergen etter endt utdanning.

Byen mellom de syv fjell må være mer enn en svingdør studentene spinner rundt i noen år og sendes enveiskjørt tilbake over fjellet. For å klare dette må vi klare å markedsføre byen bedre. Vi må vise studentene jobbene som er interessante – ikke bare til å leve med. Selv om vi kjemper mot tyngdekraften, kan vi likevel vinne noen slag.

Nettopp dette skrev Sjur Holsen, tidligere politisk redaktør i Bergens Tidende om i 2006: *«Hvis arbeidsmarkedet alene avgjør de beste hjernenes valg av bosted, taper Bergen for Oslo, som igjen taper for Stockholm, som igjen taper for London. Det finnes kort sagt slag som en halvstor norsk provinsby ikke kan vinne.»*

De bergenske særtrekkene, som vi ellers alltid liker å trekke frem, kan også være noe av det samme som gjør det attraktivt for studentene å etablere seg her. Det handler også om bolig. Etter å ha studert i Bergen i flere år og bodd i sentrum, må det for unge og småbarnsfamilier også være mulig å ha råd til å kjøpe seg en bolig i samme område. Når det i dag bygges for lite og for sent i sentrum, forblir boligen bare en drøm for mange.

Det handler også om barnehager og skoler. Det sies nemlig at det først er når du får barn selv at du virkelig vet hvor du hører hjemme, og det er ikke hvor du kommer fra, men hvor ungene dine vokser opp. Vi vil at flere studenter skal bli værende også etter en god studietid, at de får jobb i byen vår og slår seg ned med egne barn og blir bergensere. Da må skolene være best i landet og barnehageplassen finnes nært der du bor eller jobber.

Det handler om hverdagslogistikken til folk, og om barnehageplassene er offentlig eller privat er nok mindre viktig for folk enn at det faktisk finnes nok plasser nært der du bor. Alt dette henger sammen med først å få studentene til å velge Bergen som studiested. Men det handler vel så mye om at studietiden i Bergen ikke bare må være et positivt minne fra den gang da. Studietiden må være et solid grunnlag for den samme studenten til å ta et livsvalg om å bli bergenser for livet.

Alt dette kunne vi ha fått til i en felles plan som la grunnlaget for hvordan Studentbyen Bergen skal bli i fremtiden, og hvordan vi skal sikre at studenter blir bergensere etter endt utdanning. Dagens byråd har gjort det motsatte. Først i valgkamp børster Arbeiderparti-byrådet støvet av sine lovord til studentene, klamrende fast i håpet om at mange nok har avlagt kandidatløfte og dermed ikke er tilstede for å høre de drøvtygde løftene som gjentas fra 2015. Derfor må vi tenke nytt, også i Høyre. Det gjør vi best sammen – ikke alene på partikontorene.

Gira på julebord?

Styret i Høyres Studenterforening i Bergen har bestemt at årets julebord blir 13. november, forutsatt at smittesituasjonen tillater det. Følg med på facebook for mer info og sett av datoen!

Fasit på Ivars politikkquiz:

1. 270, 2 California (55), Texas (38), Florida (29) og New York (29), 3. 100 i senatet, 435 i representantenes hus, 4. Wharton School, University of Pennsylvania, 5. Begge var for (Selv om dette benektes av Donald Trump), 6. Nei, han er rangert som nummer 259 av Forbes, 7. Minnesota, 8. Scranton, Pennsylvania, 9. New York City, 10. Wyoming.

To fra HSB til topps i AU

Skrevet av Siver Myksvoll-Rannestad

Endelig er det landsmøtetid igjen. Selv om mye fortsatt er annerledes, finnes det noe trygt i å vite at det snart er på tide med landsmøte. Helgen 10.-11 oktober skal Høyres Studenter avholde sitt 56. ordinære landsmøte. Dette blir første gang på veldig lenge at foreningen kan samles fysisk, og det er definitivt noe å se frem til.

Politisk behandling

Politisk utvikling er noe av det aller viktigste vi bedriver i vår forening. I HSB har politikkutvikling lenge stått høyt på dagsorden. På årets landsmøte skal det behandles to politiske program; utenriks og utdanning. Begge programmene er allerede fylt med god, borgerlig og fremtidsrettet politikk, men vi håper selvsagt å få inn enda mer vestlandsk innflytelse.

Valg

Det er selvsagt ikke et landsmøte uten at vi skal velge mannskap. I år er det også ekstra spennende ettersom vi snart går inn i et valgår. Under ser dere innstillingen til arbeidsutvalget for kommende periode.

Det er selvsagt en gledens dag for hele nasjonen når to tidligere ledere av HSB fyller de to nestlederplassene til det innstilte arbeidsutvalget. På 1. nestlederplass finner vi Carl Christian Grue Solberg (leder HSB 2018-2020) og som 2. nestleder er Aurora Hårtveit (leder HSB 2017-2018) gjeninnstilt.

HSB-medlem Emilie Nordstrøm er også innstilt gjenvalgt som medlem i AU.

Fornøyd med innstillingen

Carl Christian Grue Solberg er svært fornøyd med innstillingen, og fremhever foreningens viktige rolle i det politiske arbeidet i Høyres Studenter.

- Jeg er takknemlig for valgkomiteens tillit, og er motivert for arbeidet som venter dersom landsmøtet gir innstillingen sin tilslutning. Høyres Studenterforening i Bergen har vært den suverent viktigste drivkraften for politikkutvikling i Høyres Studenter gjennom flere år, og innstillingen må forstås som en anerkjennelse av dette, sier Grue Solberg.

I vår forening har vi utviklet både gjenkjennelig og nyskapende konservativ politikk som tilbyr gode løsninger på reelle utfordringer i vår tid i flere år nå, og jeg er svært motivert for å være med å sikre gjennomslag for denne politikken. Vi HSB-ere har også et vestlandsk glimt i øyet de har bruk for i Oslo, forhåpentligvis kan jeg bidra på også denne fronten, avslutter han.

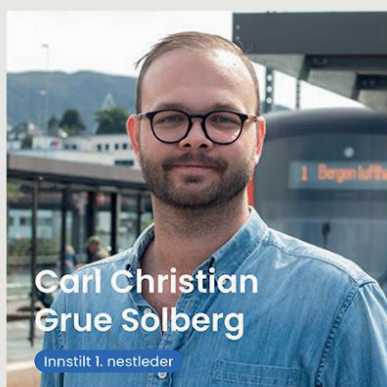
På årsmøtet skal også HSB-medlem Joakim Solheim Hatletveit takkes av for sin innsats i forhenværende AU.

Vi gleder oss til å behandle politikk og velge nytt mannskap til valgkampen neste år.

Andreas Oftedal

Innstilt leder

Carl Christian Grue Solberg

Innstilt 1. nestleder

Aurora Hårtveit

Innstilt 2. nestleder

Emilie Nordstrøm

Innstilt arbeidsutvalgsmedlem

Erlend Eikeland Uthaug

Innstilt arbeidsutvalgsmedlem

Valgkomiteens innstilling

2020 – 2022

Konservatismens Hall of Fame

President Ronald Reagan

Skrevet av Ivar Fossberg Aulie

I valgåret 1984 kunne man på amerikansk TV høre frasen «It's morning again in America», mens man så amerikanere på vei til arbeid om morgenen. Frasen var en viktig metafor for oppgangen i den amerikanske økonomien, der stadig flere kom i arbeid og inflasjonen hadde sunket drastisk siden forrige president. Ronald Reagan hadde på dette tidspunktet fullført sin første presidentperiode, og tiden var inne for gjenvalg. Den tidligere guvernøren i California hadde hatt en karriere som skuespiller og fagforeningsleder, men skulle gjennom sin politiske karriere bli en av de mest innflytelsesrike politikerne i den moderne konservatismen, og et ikon for mange konservative.

Ronald Reagan startet sitt liv i Illinois i 1911. Barndommen var preget av en aktivt kristen mor, noe som medførte at den kristne tro stod svært sentralt i Reagans senere liv. Reagan var senere en svært aktiv student, der interesser som politikk, idrett og teater ble dyrket, mens det akademiske derimot antageligvis ikke var første prioritet. Etter endt utdannelse startet Reagan sin karriere innen film og radio. Gjennom 30-tallet spilte han i flere B-filmer i Hollywood, men hans store gjennombrudd kom i 1942 med Kings Row. Filmkarrieren hans ble avbrutt av militærtjeneste ettersom han var reserveoffiser. Tjenesten innebar medvirkning til flere instruksjonsfilmer for hæren, og reklamefilmer for krigsinnsatsen.

Etter krigen fortsatte dro Reagan tilbake til Hollywood, og kom der inn i ledelsen av Screen Actors Guild, som på den tiden var den største fagforeningen for ansatte i TV- og filmbransjen. Under denne tiden var Reagan

Reform // side 24

demokrat, men utover 50-tallet beveget han seg gradvis over i det republikanske parti. Mange av Reagans politiske oppfatninger og meninger forandret seg i denne perioden, blant annet synet på atomvåpen der han var en sterk motstander, men senere skulle vise seg å stå for en storstilt opprustning av atomvåpen som en del av USA sin strategi mot Sovjetunionen. På flere andre områder kom Reagan ut med klare standpunkter. Han talte aktivt mot for store velferdsprogrammer og ble medlem av National Rifle Association, som aktivt støtter en liberal våpenpolitikk.

Reagans politiske karriere skjøt fart mot midten av 60-tallet da det ble kjent at han skulle stille til valg som guvernør i California i 1966. Han vant valget, og slo dermed en demokratisk guvernør med to sittende perioder bak seg. Denne perioden i USA var preget av ungdomsopprør mot Vietnamkrigen og generell motstand fra unge mot det etablerte politiske styret. Opprørerne konsentrerte seg særlig rundt universitetene. Reagan gikk til valg på å få ryddet opp på universitetene, og under hans periode som guvernør ble dette taklet på en kontroversiell måte.

SUPERCONDUCTIVITY: CHALLENGE FOR THE FUTURE

FEDERAL CONFERENCE ON COMMERCIAL APPLICATIONS

National Guard og delstatspoliti ble sendt til campuser, og det endte i flere voldelige sammenstøt. På andre områder startet Reagan en økonomisk politikk i California som han senere skulle ta med seg til det føderale nivå. Han reduserte statlige skatter, og stanset nyansettelser på statlig nivå for å balansere budsjettet. Reagan ble tydeligere i sin motstand mot en for stor velferdsstat, og var tydelig på ønsket om å redusere offentlige reguleringer. I verdipolitikk ble motstanden mot abort tydelig, og vernet av familien var sentralt i lovgivning som kom under Reagans to perioder som guvernør.

I 1980 ble Reagan valgt til president i valget mot sittende president, Jimmy Carter. 70-tallet hadde vært preget av stagflasjon, høye renter og høye oljepriser. I tillegg hadde Carter gjort seg mindre populær med et lite vellykket redningsoppdrag som hadde mål om å berge ut amerikanere som var tatt til gisler i den amerikanske ambassaden i Iran. Reagan gikk til valg på å styrke økonomien gjennom å kutte skatter og offentlige utgifter, fjerne reguleringer som var til hinder for økonomisk vekst, samt gjennomføre en storstilt militær opprustning. Et kjent sitat fra Reagan

under denne valgkampen er; «A recession is when your neighbor loses his job. A depression is when you lose yours. Recovery is when Jimmy Carter loses his». Tidlig i presidentperioden adresserte Reagan det han anså som deres største utfordring, en for lite effektiv og altfor omfattende stat.

Reagan kom levende ut av et attentatforsøk tidlig i presidentperioden, noe som bidro til å gjøre han enda mer populær enn han allerede var. Populariteten var høy ikke bare grunnet dette, men også at de økonomiske reformene ga effekt. I 1984 var arbeidsledigheten redusert og økonomien bar preg av vekst og optimisme. I denne perioden var også forsvarsbudsjettet økt med opptil 40%. Reagans utenrikspolitikk bar preg av å konfrontere Sovjetunionen, og utfordre kommunistiske ledere i andre land gjennom å støtte opposisjonen i de gitte landene. Sovjetunionen ble lokket inn i et våpenkappløp som flere vil hevde var en svært sentral årsak til Sovjetunionens kollaps. Et tegn på Reagans populariteten kan sees i valgresultatet i 1984, da han ble gjenvalgt med et flertall i 49 av 50 stater.

Den neste presidentperioden var fremdeles

preget av eskaleringen av den kalde krigen, før det mot slutten ble startet opp samtaler og til slutt starten på slutten for Sovjetunionen ved at Berlinmurens riving startet i 1989. Under en av flere konferanser som ble holdt mellom USA og Sovjetunionen holdt Reagan blant annet en forelesning om markedsøkonomi på det statlige universitetet i Moskva, men enda mer kjent fra denne perioden er nok talen fra Berlin i 1987 med oppfordringen: «Mr. Gorbatsjov, tear down this wall». I denne perioden fortsatte også Reagan USAs krig mot narkotika, gjennom mykere midler som holdningskampanjer, men også gjennom hardere midler som aktiv bruk av CIA og rene militære operasjoner mot land som førte narkotika til USA.

Reagan endte sin andre periode i 1989, og presidentembetet ble da fylt av hans egen visepresident George W. Bush. I 1994 ble det kjent for offentligheten at Reagan hadde blitt diagnostisert med Alzheimers, som førte til at Reagan sjeldnere talte for offentligheten. Han gikk til slutt bort i 2004. Reagan sine to perioder som president har påvirket USA for ettertiden i stor grad, og særlig det republikanske partiet. En tydelig konservativ holdning, og økonomiske reformer som fikk den amerikanske økonomien opp på beina igjen har gjort han til et forbilde og ikon for mange konservative. En del av politikken kan nok av noen anses som kontroversiell, men det ble gjennomført nødvendige grep i den amerikanske økonomien og Reagans administrasjon bidro stort til å ende den kalde krigen. I 1984 kunne man høre «It's morning again in America», og kanskje er det akkurat en ny morgen dagens USA kunne trengt.

Foto: UPI / Scanpix

Fem finurlige

Skrevet av Siver Myksvoll-Rannestad

Som så mye annet dette året, ble også vårens konfirmasjoner påvirket av Covid 19. Det har medført at jeg, og flere, har tilbrakt flere helger (to) på reisefot nå i sensommeren/høsten for å delta i denne feiringen av bekreftelsen av dåpspakten (også kalt pengemottagelsesfest på folkemunne). Med bakgrunn i dette vil jeg ta dere med gjennom fem finurlige fakta om konfirmasjonen.

1) Den første kjente bruken av ordet konfirmasjon i sammenheng med det kristelige overgangsritualet finner vi hos biskopen Faustus av Reiz i ca år 450. Han nedtegnet i denne strofen i sin pinsedagspreken: «I dåpen blir vi gjenfødt til livet, etter dåpen blir vi 'konfirmert' til kamp; i dåpen blir vi tvettet, etter dåpen blir vi styrket».

2) Det er forskjell på utbredelsen av den kirkelige konfirmasjonen nå contra det det var før. Da konfirmasjonen ble innført i Danmark-Norge i 1736 ble den formulert som «en

e fakta om konfirmasjon

almindelig Regel og skyldig Pligt» for alle og den var obligatorisk å gjennomføre helt frem til 1912. Det opprinnelige formålet til konfirmasjonen var å få en offentlig bekreftelse av dåpspakten, samt sikre offentlig kontroll over de unges kunnskap. Dette siste poenget er det kinesiske applikasjoner som Tickkey-Tocketty som tar seg av i dagens samfunn.

3) For de av oss som sitter og leser pensum for tiden, er det kanskje greit å få vite at det også ble utarbeidet en egen lærebok for bruk i konfirmasjonsundervisningen. Boken Sandhed til Gudfrygtighed utkom i 1737 og var skrevet av Erik Pontoppidan, hoffprest i København og senere biskop i Bergen. Den var en forklaring til Luthers lille katekisme og bestod av til sammen 759 spørsmål og svar. Enhver konfirmant skulle kunne bokens innhold utenat.

4) Det hendte i den liberale tid, og den liberale by Oslo, at det i 1951 ble holdt humanistisk konfirmasjon i Norge. Dette var resultatet av mange års arbeid for å etablere et ikke-religiøst alternativ til konfirmasjonen.

Foto: Den Norske Kirke

Foto: Privat

«Foreningen for borgerlig konfirmasjon» (forgjengeren til Human-Etisk Forbund som ble til i 1956) ble dannet i 1950 og den første konfirmasjonen kom da året etter. Siden den gang har det blitt avholdt humanistisk konfirmasjon (borgerlig konfirmasjon frem til 2005) hvert år i flere byer. Det har dog ikke gått helt enkelt for seg, da det særlig har vært splid om bruken av ordet «konfirmasjon» i en så vid og uhistorisk bruksform.

5) Helt til sist vil jeg nevne litt statistikk (i god kalkulator-høyreånd). Det har seg nemlig slik at vi ikke er et like gudfryktig land som vi en gang var. Det har vært enn stabil, svakt synkende trend i antall unge som konfirmeres i kirken. I 2018 var det kun 56% av unge i konfirmasjonsalder som konfirmerte seg i kirken. Samme år var det 19% som benyttet seg av Human Etisk forbunds opplegg. Det er riktignok store forskjeller innad i Norge. I tidligere Sogn og Fjordane fylke ble 82% konfirmert i kirken, mens det i hovedstaden kun var 27,3%.

Jeg håper denne korte, og mer eller mindre interessante, historiespalten har gitt deg noe lærdom og poenger til å kjede familie og venner med i neste konfirmasjon du skal berike med ditt åsyn. I skrivende stund er jeg selv på vei ut døren for å reise i nok en konfirmasjon der jeg skal bre om meg med denne kunnskapen.

facebook.com/
hsbergen

hsbergen

@hsbergen

Ønsker du å bidra til neste utgave av Reform, enten som redaktør, medlem i redaksjonen eller som skribent? Send mail til oss på hsf.bergen@gmail.com eller ta kontakt med redaktør Daniel Lyngseth Fenstad på facebook eller tlf. 479 02 073.

Planlagte arrangementer dette høstsemesteret:

Cocktailkurs	Dato kommer
Debattskolering	Dato kommer
Medlemsmøte m/resolusjonsbehandling	Dato kommer
Pils og politikk m/Lise-May Sæle og Milan Aran	21. oktober
Tverrpolitisk fotball- eller volleyballkamp	Dato kommer
Julebord	13. november

Alle arrangementer forutsetter at smittesituasjonen tillater at de avholdes.

Følg Høyres Studenterforening i Bergen på facebook for mer informasjon om arrangementer i løpet av høstsemesteret!

Takk for støtte fra:

Inntil tippemonopolet fjernes har HSB blitt grasrotmottaker. Ved å registrere HSB som din grasrotmottaker vil inntil 7 % av innsatsen i dine spill gå direkte til HSB.

Støtt derfor HSB i dag med din grasrotandel på en av følgende måter:

- 1) SMS: Send Grasrotandelen 995334895 til 60000
- 2) Internett: Registrer HSB som mottaker på grasrotandelen.no eller via norsk-tipping.no
- 3) Kommissjonær: Registrer HSB som mottaker via vårt org. nummer 995334895